

Arrest

nr. 270 130 van 21 maart 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 10 december 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partij, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 20 oktober 2017 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 13 februari 2018 om internationale bescherming. Op 4 april 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot erkenning van de vluchtelingenstatus.

1.2. Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 13 juni 2019 wordt verzoekende partij veroordeeld tot (onder meer) een gevangenisstraf van drie jaar wegens opzettelijke slagen en verwondingen en brandstichting.

1.3. Bij schrijven van 10 februari 2020, door de commissaris-generaal ontvangen op 25 februari 2020, verzoekt de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken om de aan verzoekende partij toegekende vluchtelingenstatus in te trekken op basis van artikel 49, § 2, tweede lid, en artikel 55/3/1, § 1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) omwille van de hierboven, onder punt 1.2., aangehaalde veroordeling.

1.4. Bij aangetekende brief van 20 september 2021 roept de commissaris-generaal verzoekende partij op voor een persoonlijk onderhoud omwille van een nieuw element in verband met haar vluchtelingenstatus. Verzoekende partij wordt hierover gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) op 14 oktober 2021.

1.5. Op 29 november 2021 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 30 november 2021 per drager aan verzoekende partij ter kennis wordt gebracht.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Braziliaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Cabo de Santo Agostinho, Brazilië. U werd geboren als man maar wist al op jonge leeftijd dat u zich vrouw voelde. Toen u dertien was, vertelde u aan uw ouders dat u homoseksueel was. Aanvankelijk reageerden uw ouders negatief, maar geleidelijk aan konden ze uw geaardheid aanvaarden. U had in Brazilië relaties met mannen, maar steeds van korte duur. Op 22 januari 2013 reisde u per vliegtuig naar Duitsland. U verbleef een tiental dagen bij een vriendin en kwam dan naar België. U verbleef drie maanden in België, reisde dan naar Portugal, naar Spanje, en kwam in juli 2013 terug naar België. U reisde voortdurend rond door Europa maar kwam steeds terug naar België. Vanaf uw komst naar België ging u als vrouw door het leven. Zes maanden na uw komst naar België begon u hormonen te nemen om uw transformatie te starten om ook fysiek vrouw te worden. In maart 2015 liet u in België borstimplantaten zetten. Op 12 februari 2018 werd u gearresteerd. U was niet in het bezit van identiteitsdocumenten. Uw paspoort raakte u juist daarvoor in een discotheek kwijt. U werd overgebracht naar een gesloten centrum en diende op 13 februari 2018 een verzoek om internationale bescherming in. U vreesde, in geval van terugkeer naar Brazilië na uw transformatie tot vrouw, slachtoffer te kunnen worden van homofobie en te kunnen worden vermoord. Op 5 april 2018 werd u erkend als vluchteling. Op 13 juni 2019 werd u door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel definitief veroordeeld tot een gevangenisstraf van 3 jaar wegens brandstichting en het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen – feiten die plaatsvonden tijdens de nacht van 26 op 27 september 2016. Op 25 februari 2020 ontving het CGVS een brief waarin de Staatssecretaris de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen verzocht om de mogelijkheid van intrekking van uw vluchtelingenstatus te evalueren, en een advies te geven in het kader van een eventuele verwijderingsmaatregel. In het kader van uw daaropvolgende persoonlijk onderhoud in het Penitentiair complex van Brugge op 14 oktober 2021 herhaalde u dat u niet naar Brazilië kan terugkeren omdat u een transseksueel bent en er in Brazilië veel problemen zijn en er veel discriminatie tegen transseksuelen is. U voegde hier aan toe dat er elke dag een transseksueel sterft.

B. Motivering

U werd op 5 april 2018 erkend als vluchteling. Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u erkend werd als vluchteling, uw vluchtelingenstatus heden moet worden ingetrokken.

Immers, er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 13 juni 2019. Uit dit vonnis blijkt dat u definitief veroordeeld werd voor opzettelijke brandstichting en het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen.

Artikel 55/3/1, § 1 van de vreemdelingenwet stipuleert dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus kan intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf. Hierbij dient benadrukt te worden dat het CGVS gebonden is door de kwalificatie van de inbreuk en de vaststelling van de strafmaat bepaald in het kracht van gewijsde gegane vonnis van 13 juni 2019.

Uit het vonnis van 13 juni 2019 blijkt dat u definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 jaar wegens brandstichting en het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen. Dienaangaande wordt vastgesteld uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel dat u tijdens de nacht van 26 op 27 september 2016 een woordenwisseling had met een medebewoner van het gebouw. U heeft deze persoon, R. D. S. J. (...) verwond met een fles om vervolgens een matras in de kamer in brand te steken. U had deze matras zodanig gepositioneerd dat het vuur makkelijk kon overslaan op het gebouw, hetgeen dan ook gebeurde. Door uw toedoen vatte het gebouw, gelegen in (...) te Brussel, vuur. Deze brand werd bovendien 's nachts aangestoken in een gebouw waarvan u redelijkerwijze kon weten dat er ook nog andere mensen woonachtig waren. De bewoners konden tijdig worden geëvacueerd maar de brand veroorzaakte aanzienlijke materiële schade aan het gebouw. De rechtbank van eerste aanleg te Brussel achtte de feiten die u ten laste werden gelegd als bewezen. Het feit dat u met opzet een medebewoner heeft aangevallen met een fles om vervolgens een matras in de kamer in brand te steken met een woningbrand tot gevolg en dit tijdens de nacht in een gebouw waar nog andere mensen aanwezig waren, maakt dat dit misdrijf als bijzonder ernstig kan worden beschouwd. De strafrechter hield hier bij het bepalen van de straftoemeting rekening mee (cf. p. 7 vonnis rechtbank eerste aanleg te Brussel van 13 juni 2019). Omdat de feiten 's nachts plaatsvonden in een gebouw waar andere bewoners aanwezig waren kan het geheel van de feiten beschouwd worden als een ernstige aanslag op de publieke veiligheid. Bijgevolg worden deze feiten door het CGVS als bijzonder ernstig beschouwd.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat het misdrijf waarvoor u werd veroordeeld dermate ernstig is dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar vormt voor de samenleving. Uit uw persoonlijk gedrag blijkt immers dat u geen enkele vorm van respect heeft voor de fysieke integriteit van anderen, noch voor hun eigendom. Het feit dat u na de feiten op geen enkele oproeping reageerde getuigt bovendien allerminst van schuldinzicht of berouw.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.

Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 20 september 2021 opgeroepen om op 14 oktober 2021 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS. U herhaalde hierbij dat u niet naar Brazilië kan terugkeren omdat u een transseksueel bent en er in Brazilië veel problemen zijn en er veel discriminatie tegen transseksuelen is. U voegde hier aan toe dat er elke dag een transseksueel sterft. Deze elementen werpen evenwel geen ander licht op de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken, i.e. de vaststelling dat u een gevaar bent voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf. Zij worden wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied.

Gelet op het geheel aan bovenstaande vaststellingen brengt u geen elementen aan die een behoud van uw vluchtelingenstatus wettigen.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar uw land van herkomst, nl. Brazilië. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de artikelen 48/3 en 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet

van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Vooreerst meent verzoekende partij dat de commissaris-generaal in zijn beslissing gesteld heeft dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat zij nood zou hebben aan de bescherming geboden door het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), noch aan subsidiaire bescherming.

Voorts voert verzoekende partij aan dat de commissaris-generaal haar veroordeling door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 13 juni 2019 als enige reden heeft aangehaald om haar vluchtelingenstatus in te trekken en dat hij meent dat op basis van deze veroordeling de vluchtelingenstatus kan worden ingetrokken conform artikel 55/3/1, § 1, Vreemdelingenwet, waarna zij artikel 55/3/1 van de Vreemdelingenwet citeert. Verzoekende partij vervolgt door te stellen dat:

“In casu wordt aldus beslist om de vluchtelingenstatus van de verzoekende partij in te trekken en niet om deze op te heffen/te beëindigen.

Dit is in casu uiterst relevant aangezien de intrekking een uitwerking ex tunc et niet ex nunc heeft, zoals bijvoorbeeld de opheffing/beëindiging.

Verwerende partij, op aansturen van de Dienst Vreemdelingenzaken, heeft er in casu echter expliciet voor gekozen om toepassing te maken van artikel 55/3/1 Vreemdelingenwet (intrekking) en niet van artikel 55/5 Vreemdelingenwet (opheffing).”

Verzoekende partij haalt tevens aan dat de toekenning van de vluchtelingenstatus verschillende motieven kan hebben en citeert in dit verband artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens merkt verzoekende partij op dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing stelt dat haar vluchtelingenstatus ingetrokken dient te worden omdat zij definitief veroordeeld is voor een misdrijf, wat zij niet betwist. Zij is echter van mening dat de commissaris-generaal rekening diende te houden met alle elementen die voorhanden waren in het dossier en verwijst in dit verband naar de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal volgens haar zelf stelde dat het voor haar onmogelijk is om naar Brazilië te worden teruggeleid.

Verzoekende partij stelt verder dat zij zich er goed van bewust is dat zij een zware fout heeft begaan en dat zij daar nog steeds een gevangenisstraf voor uitzit. Zij stelt in te zien hoe ernstig de feiten zijn en geeft aan hier oprecht bijzonder veel spijt van te hebben, alhoewel zij de tijd niet kan terugdraaien en enkel met haar toekomstig gedrag kan aantonen dat zij veranderd is. Tevens wijst verzoekende partij erop dat zij in België een uitgebreide vriendenkring heeft uitgebouwd en erg geliefd is in de LGBTIQ+ gemeenschap.

Verzoekende partij betoogt voorts het volgende:

“Hoelang is verwerende partij van plan om haar nog te straffen en daar als een semi-illegaal in België te laten rondlopen? Immers, zij kan hier niet legaal werken of verblijven, maar anderzijds kan zij ook niet terug gestuurd worden naar Brazilië.

Het enige dat verzoekende partij vraagt is om haar een tweede kans te geven om aan verwerende partij en aan onze samenleving te bewijzen dat zij een meerwaarde kan zijn.”

Vervolgens geeft verzoekende partij te kennen dat de gepleegde feiten ernstig zijn, doch zij merkt daarbij op dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) reeds bevestigd heeft dat er rekening dient te worden gehouden met verzachtende omstandigheden, zoals het uitzitten van de straf en het strafregister. Zij verwijst in dit verband naar het arrest nr. 205 570 van 20 juni 2018 van de Raad en is van mening dat het feit dat zij nooit eerder in aanmerking is gekomen met het gerecht en dat zij oprecht spijt toont, wel degelijk beschouwd kan worden als verzachtende omstandigheden.

Volgens verzoekende partij dient er eveneens rekening te worden gehouden met de mogelijkheid van rehabilitatie en re-integratie in de samenleving, wat volgens haar niet op afdoende wijze gebeurde. Zij verwijst naar rechtsleer (P. BAEYENS en M. CLAES, *“Uitsluiting, weigering, opheffing en intrekking van de internationale beschermingsstatus, met focus op gevaar voor de samenleving en de nationale veiligheid”*, T.Vreemd. 2018, nr. 2, p. 102-122) en stelt dat zij bereid is om te werken en dat zij wel degelijk *“rehabiliteerbaar”* is in onze maatschappij.

Verzoekende partij hekelt dat de commissaris-generaal geen enkele rekening heeft gehouden met alle elementen in het dossier en de concrete gevolgen van de intrekking van haar vluchtelingenstatus en meent dat bijzonder onredelijk te werk is gegaan en dat haar vluchtelingenstatus ten onrechte werd ingetrokken.

Verzoekende partij vervolgt met een korte theoretische uiteenzetting over de materiële motiveringsplicht en meent dat *“het terugsturen van verzoekende partij Brazilië een schending inhoudt van artikel 3 van het EVRM”*.

Verzoekende partij besluit als volgt:

“Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen.

Ze schendt immers de artikelen 55/3/1 VW, evenals artikel 48/3, artikel 3 EVRM en de materiële motiveringsverplichting.”

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om de vluchtelingenstatus in te trekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid. De aangevoerde schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in en stelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing dat verzoekende partij noch direct of indirect mag worden teruggeleid naar Brazilië gezien een eventuele verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Beoordeling van de intrekking van de vluchtelingenstatus

Overeenkomstig artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal bevoegd om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus op grond van de artikelen 55/3/1 en 55/5/1 van die wet in te trekken.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 55/3/1, §§ 1 en 3, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan de vluchtelingenstatus intrekken indien de vreemdeling een gevaar vormt voor de samenleving, omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf, of als er redelijke gronden bestaan om hem te beschouwen als een gevaar voor de nationale veiligheid.”

Artikel 55/3/1, § 3, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer de Commissaris-generaal de vluchtelingenstatus intrekt met toepassing van paragraaf 1 of van paragraaf 2, 1°, verstrekt hij in het kader van zijn beslissing een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4.”

De bestreden beslissing bestaat bijgevolg uit twee onderdelen die als op zichzelf staand moeten worden beschouwd.

2.3.2.1. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing heeft betrekking op de intrekking van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling dat *in casu* verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

De Raad bemerkt dat de wetgever de begrippen 'bijzonder ernstig misdrijf' en 'gevaar voor de samenleving' niet gedefinieerd heeft en dat de wil van de wetgever bijgevolg dient afgeleid te worden uit de voorbereidende werkzaamheden.

In de Memorie van toelichting bij het wetsontwerp van 10 augustus 2015 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, dat ertoe heeft geleid dat artikel 55/3/1 in de Vreemdelingenwet werd ingevoegd, wordt op omstandige wijze uiteengezet dat het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' geenszins beperkt is tot 'misdaden' in de zin van het Belgisch Strafwetboek: *"Artikel 14.4, b) van Richtlijn 2011/95/EU vermeldt in de Franstalige versie het verzamelbegrip "crime", en niet "infraction". In de Belgische context verwijst het begrip "crime" op grond van classificatie in Boek I van het Strafwetboek echter alleen naar de meest ernstige misdrijven van het Strafwetboek. Bijgevolg wordt er in het ontwerp eveneens geopteerd voor het verzamelbegrip "infraction". Hierdoor wordt het mogelijk om eveneens feiten in aanmerking te nemen die technisch gezien geen "crimes" in de zin van het Belgische Strafwetboek zouden zijn. De richtlijn viseert immers elk laakbaar feit, voor zover dit feit rechtsgeldig kan gekwalificeerd worden als "bijzonder ernstig"."* (Parl.St. Kamer 2014-15, nr. 54-1197/001, p. 16-17). Voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf' gaf de Staatssecretaris er immers *"de voorkeur aan het CGVS een ruime beoordelingsmarge te laten"* (Parl.St. Kamer 2014-15, nr. 54-1197/003, p. 25). Artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet is dus niet louter beperkt tot personen die definitief veroordeeld zijn voor een *"misdaad"* in de zin van het Belgisch Strafwetboek, en kan bijgevolg ook toegepast worden in het geval de vreemdeling onherroepelijk veroordeeld werd voor het plegen van een wanbedrijf. Het zijn de aard en de ernst van de strafbare feiten waarvoor verzoekende partij veroordeeld werd, die van doorslaggevend belang zijn voor de invulling van het begrip 'bijzonder ernstig misdrijf'.

Om te beoordelen of er sprake is van een gevaar voor de samenleving bij een definitieve veroordeling voor een bijzonder ernstig misdrijf, dient rekening te worden gehouden met de aard en de omstandigheden van het misdrijf. Uit de tekst van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet blijkt duidelijk dat er een link moet bestaan tussen de ernst van het misdrijf en de beoordeling van het gevaar voor de samenleving.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij wat betreft de beoordeling van de ernst en de aard van de gepleegde feiten *in casu*:

"Uit het vonnis van 13 juni 2019 blijkt dat u definitief veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 3 jaar wegens brandstichting en het opzettelijk toebrengen van slagen en verwondingen. Dienaangaande wordt vastgesteld uit het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel dat u tijdens de nacht van 26 op 27 september 2016 een woordenwisseling had met een medebewoner van het gebouw. U heeft deze persoon, R. D. S. J. (...) verwond met een fles om vervolgens een matras in de kamer in brand te steken. U had deze matras zodanig gepositioneerd dat het vuur makkelijk kon overslaan op het gebouw, hetgeen dan ook gebeurde. Door uw toedoen vatte het gebouw, gelegen in (...) te Brussel, vuur. Deze brand werd bovendien 's nachts aangestoken in een gebouw waarvan u redelijkerwijze kon weten dat er ook nog andere mensen woonachtig waren. De bewoners konden tijdig worden geëvacueerd maar de brand veroorzaakte aanzienlijke materiële schade aan het gebouw. De rechtbank van eerste aanleg te Brussel achtte de feiten die u ten laste werden gelegd als bewezen. Het feit dat u met opzet een medebewoner heeft aangevallen met een fles om vervolgens een matras in de kamer in brand te steken met een woningbrand tot gevolg en dit tijdens de nacht in een gebouw waar nog andere mensen aanwezig waren, maakt dat dit misdrijf als bijzonder ernstig kan worden beschouwd. De strafrechter hield hier bij het bepalen van de straftoemeting rekening mee (cf. p. 7 vonnis rechtbank eerste aanleg te Brussel van 13 juni 2019). Omdat de feiten 's nachts plaatsvonden in een gebouw waar andere bewoners aanwezig waren kan het geheel van de feiten beschouwd worden als een ernstige aanslag op de publieke veiligheid. Bijgevolg worden deze feiten door het CGVS als bijzonder ernstig beschouwd.

Vervolgens dient te worden vastgesteld dat het misdrijf waarvoor u werd veroordeeld dermate ernstig is dat deze vaststelling an sich voldoende is om te stellen dat u een gevaar vormt voor de samenleving. Uit uw persoonlijk gedrag blijkt immers dat u geen enkele vorm van respect heeft voor de fysieke integriteit van anderen, noch voor hun eigendom. Het feit dat u na de feiten op geen enkele oproeping reageerde getuigt bovendien allerminst van schuldinzicht of berouw.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dan ook dat u een gevaar vormt voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld bent voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel

55/3/1, §1 van de vreemdelingenwet. Bijgevolg dient de vluchtelingenstatus die u eerder werd toegekend, heden te worden ingetrokken.”

Verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij in haar verzoekschrift stelt dat de commissaris-generaal haar veroordeling door de rechtbank van eerste aanleg te Brussel van 13 juni 2019 als enige reden heeft aangehaald om de haar toegekende vluchtelingenstatus in te trekken. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat de commissaris-generaal ook het gegeven dat zij na de feiten op geen enkele oproeping reageerde als reden aangeeft om tot een intrekking van haar vluchtelingenstatus te besluiten. De commissaris-generaal kan gevolgd worden waar hij stelt dat dit een gebrek aan schuldinzicht of berouw aantoon. Zo verzoekende partij met betrekking tot haar veroordeling, haar actuele situatie of de evolutie van haar gedrag sinds de feiten van 2016 nog elementen meende te kunnen aanhalen die er volgens haar op zouden wijzen dat zij geen gevaar voor de samenleving vormt, stond het haar bovendien vrij om deze elementen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS aan te reiken. De argumenten die door verzoekende partij tijdens het persoonlijk onderhoud werden aangehaald kunnen het behoud van de haar toegekende vluchtelingenstatus echter niet wettigen. De Raad treedt de commissaris-generaal dan ook bij waar deze hierover in de bestreden beslissing het volgende overweegt:

“Teneinde u de kans te bieden elementen voor het eventuele behoud van uw vluchtelingenstatus aan te brengen, werd u op 20 september 2021 opgeroepen om op 14 oktober 2021 gehoord te worden door een medewerker van het CGVS. U herhaalde hierbij dat u niet naar Brazilië kan terugkeren omdat u een transseksueel bent en er in Brazilië veel problemen zijn en er veel discriminatie tegen transseksuelen is. U voegde hier aan toe dat er elke dag een transseksueel sterft. Deze elementen werpen evenwel geen ander licht op de motieven om uw vluchtelingenstatus in te trekken, i.e. de vaststelling dat u een gevaar bent voor de samenleving omdat u definitief veroordeeld werd in België voor een bijzonder ernstig misdrijf. Zij worden wel meegenomen in het advies aangaande een eventuele verwijdering van het grondgebied.”

Verzoekende partij werd tijdens het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gevraagd of er behalve haar vrees ten aanzien van haar land van herkomst nog andere of nieuwe redenen waren waarom zij haar statuut als vluchteling diende te behouden, waarop zij *“de redenen zijn dezelfde”* antwoordde (administratief dossier, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd overigens uitdrukkelijk gevraagd of zij nog iets wenste toe te voegen aan haar relaas, waarop zij *“nee”* antwoordde (*ibid.*, p. 3). Verzoekende partij heeft tijdens het persoonlijk onderhoud dus voldoende de kans gekregen om te reageren op haar strafrechtelijke veroordeling en de redenen aan te halen waarom zij meent dat zij, ondanks deze definitieve veroordeling voor bijzonder zwaarwichtige feiten, geen gevaar voor de samenleving vormt.

De argumentatie dat verzoekende partij zich er goed van bewust is dat zij een zware fout heeft begaan, dat zij daar nog steeds een gevangenisstraf voor uitzit, dat zij inziet hoe ernstig de feiten zijn en hier oprecht bijzonder veel spijt van heeft, dat zij de tijd niet kan terugdraaien en enkel met haar toekomstig gedrag kan aantonen dat zij veranderd is, dat zij in België een uitgebreide vriendenkring heeft uitgebouwd en erg geliefd is in de LGBTIQ+ gemeenschap doet niets af aan de ernst van de feiten waarvoor zij in 2019 veroordeeld werd en vermag dan ook geen afbreuk te doen aan het voorgaande. Bovendien gaat het om blote beweringen die op geen enkele manier objectief worden gestaafd en geen afbreuk kunnen doen aan de beoordeling dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde geldt waar verzoekende partij aanvoert dat zij bereid is om te werken en wel degelijk *“rehabiliteerbaar”* is in de maatschappij.

Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat de Raad reeds bevestigd heeft dat er rekening dient te worden gehouden met verzachtende omstandigheden, zoals het uitzitten van haar straf en haar strafregister en haar verwijzing naar het arrest nr. 205 570 van 20 juni 2018 van de Raad, wordt erop gewezen dat rechterlijke beslissingen volgens de continentale rechtstraditie geen precedentwerking hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van dit arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu het aangehaalde arrest geen betrekking heeft op een intrekking van de vluchtelingenstatus, maar wel op een intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 55/4, § 1, c), van diezelfde wet.

Waar verzoekende partij er nog op wijst dat zij door de intrekking van haar vluchtelingenstatus enerzijds niet legaal zou kunnen werken of verblijven in België, maar anderzijds ook niet teruggestuurd kan worden naar Brazilië en dus als semi-illegaal zou blijven 'rondlopen', is de Raad van mening dat dit loutere wetskritiek betreft die buiten de bevoegdheid van de Raad valt. Deze wetskritiek kan dan ook niet in aanmerking worden genomen om tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing te besluiten.

Tot slot toont verzoekende partij met haar algemene uiteenzetting niet aan dat de commissaris-generaal bij het intrekken van de vluchtelingenstatus zeer snel en zeer onzorgvuldig tot zijn beslissing is gekomen. Zij maakt evenmin met concrete gegevens aannemelijk dat de commissaris-generaal het evenredigheidsbeginsel niet zou hebben gerespecteerd.

2.3.2.2. Het tweede onderdeel van de bestreden beslissing vloeit voort uit artikel 57/6, eerste lid, 12°, van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 55/3/1, § 3, van diezelfde wet. Krachtens deze bepaling verstrekt de commissaris-generaal, wanneer hij de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet intrekt, een advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In het arrest *M. tegen Tsjechië en X. en X. tegen België* van 14 mei 2019, in de gevoegde zaken C-391/16, C-77/17 en C-78/17, oordeelde het Hof van Justitie van de Europese Unie dat *"artikel 14, leden 4 tot en met 6, van richtlijn 2011/95 niet aldus kan worden uitgelegd dat de intrekking van de vluchtelingenstatus of de weigering deze status te verlenen tot gevolg heeft dat de betrokken derdelander of staatloze die voldoet aan de materiële voorwaarden van artikel 2, onder d), van die richtlijn, gelezen in samenhang met de bepalingen van hoofdstuk III ervan, de hoedanigheid van vluchteling in de zin van artikel 1, afdeling A, van het Verdrag van Genève wordt ontzegd, waardoor hem de internationale bescherming zou worden onthouden die hem krachtens artikel 18 van het Handvest moet worden geboden met inachtneming van dat verdrag."* (§100).

Hieruit volgt dat een intrekking van deze status in toepassing van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 14, vierde lid, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), de verzoeker zijn hoedanigheid als vluchteling niet doet verliezen (§§ 98, 99 en 110). Immers *"(z)oals uitdrukkelijk is bepaald in artikel 14, lid 6, van richtlijn 2011/95, zijn of blijven die personen evenwel in het genot van een aantal rechten die zijn vastgelegd in het Verdrag van Genève"* (§ 99). Bovendien kunnen *"dergelijke personen niet (...) worden teruggeleid op grond van artikel 21, lid 2, van richtlijn 2011/95 indien zij daardoor het risico zouden lopen dat hun in artikel 4 en artikel 19, lid 2, van het Handvest neergelegde grondrechten worden geschonden"* (§110).

Het in artikel 21, tweede lid, van de richtlijn 2011/95/EU opgenomen non-refoulementbeginsel kan niet gelijkgesteld worden met een bescherming tegen elke verwijderingsmaatregel, maar geldt slechts wanneer in hoofde van verzoekende partij een risico bestaat te zullen worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling bij terugkeer naar haar land van herkomst.

In casu is de commissaris-generaal, zoals reeds aangehaald, van oordeel dat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en dat verzoekende partij noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Brazilië. Dit impliceert dat de commissaris-generaal van oordeel is dat in hoofde van verzoekende partij op heden nog steeds een nood aan internationale bescherming dient te worden aangenomen. Waar verzoekende partij aanvoert dat de commissaris-generaal in zijn beslissing gesteld zou hebben dat er geen aanwijzingen zouden zijn dat zij nood zou hebben aan de bescherming geboden door het Verdrag van Genève, noch aan subsidiaire bescherming, gaat zij dus uit van een foute lezing van de motieven van de bestreden beslissing.

Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat in het kader van huidig beroep enkel uitspraak kan worden gedaan over de intrekking van de vluchtelingenstatus en niet over de verwijdering van de vreemdeling, waaronder een eventuele maatregel tot gedwongen terugkeer. Hoewel in de bestreden beslissing een advies wordt gegeven over de verenigbaarheid van een eventuele verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, welk advies een

wettelijke verplichting is die uitdrukkelijk wordt opgelegd door artikel 55/3/1, § 3, van de Vreemdelingenwet, bevat deze beslissing immers geen verwijderingsmaatregel. Het advies van de commissaris-generaal gaat slechts vooraf aan een eventuele door de bevoegde overheid afzonderlijk te nemen verwijderingsmaatregel. Het advies is niet bindend en wijzigt de rechtstoestand van de betrokkene niet zodat het advies geen aanvechtbare rechtshandeling vormt (RvS 24 mei 2016, nr. X).

Waar verzoekende partij erop wijst dat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing zelf stelt dat zij onmogelijk kan worden teruggeleid naar Brazilië, doelt zij aldus op voormeld advies over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in toepassing van artikel 55/3/1, § 3, van die wet, dat losstaat van de intrekking van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet ingevolge de vaststelling *in casu* dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving omdat zij definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf.

2.3.2.3. Rekening houdend met alle omstandigheden van de zaak, is de Raad *in casu* van oordeel dat verzoekende partij een gevaar vormt voor de samenleving, omwille van de gestelde daden waarvoor zij definitief werd veroordeeld, die worden gekwalificeerd als een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet en aldus in aanmerking worden genomen om over te gaan tot intrekking van de aan verzoekende partij op 4 april 2018 toegekende vluchtelingenstatus.

In acht genomen wat voorafgaat kon de commissaris-generaal met recht beslissen de vluchtelingenstatus op grond van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet in te trekken.

2.3.3. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 55/3/1, § 1, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.5. Waar verzoekende partij subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot intrekking van de vluchtelingenstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekende partij echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig maart tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN